

PRISIKĖLIMAS

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos laikraštis

Su Rugsėjo 1-ąja!

Vis dažniau dangų dengiantys tamsūs lietaus debesys, žvarbokas vėjas, darželiuose pražydę jurginai ir astrai byloja apie vasaros pabaigą.

Artėja ruduo ir jaunatviški, linksni balsai pamažu užtvindo miesto gatves. Susirūpinusios mamos dairosi į prekybos centrų lentynas – ką nupirkus, ko dar trūksta atžalai, kad ji galėtų sėkmingai pradėti mokslo metus. Dauguma tėvelių susirūpinę materialiaisiais dalykais, tik vienetai jų mąsto apie dvasines vertybes, kurių turėtų siekti jų vaikai. O juk taip greitai prabėga vaikystė, jaunystė, ateina branda, kuri pareikalauja viso žmogaus gyvenimo, išminties, sumanumo. Jei neišmokysime jauno žmogaus pažinti To, per kurį viską gauname šioje žemėje, kurio malonės dėka gyvename ir kuriame, džiaugiamės ir verkiame, tai jam dažnai teks patirti skausmą ir nusivylimą, vienišumo akimirkomis sunkiai ras atramos tašką.

Jėzus kalbėjo: „Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių; nuo manęs atsiskyrę, jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15,5).

Nepamirškite šito tėveliai ir išmokykite savo vaikus, anūkus pažinti Dievo meilę.

Tegul Rugsėjo pirmoji bus ne tik džiaugsmingų susitikimų akimirkos, bet ir pamąstymų apie gyvenimo prasmę, apie Dievo ir artimo meilę, kuri yra visa ko pagrindas.

Popiežius Jonas Paulius II pasakė: „Pati didžiausia šviesa yra Dievo ir artimo meilės įstatymas, kuriame žmogaus laisvė visapusiškiausiai išsipildo“.

Su Rugsėjo 1-ąja, mielieji, tegul Dievo meilė ir gailėstingumas niekada neapleidžia jūsų!

Klebonas dekanas mons.
Vytautas Grigaravičius

Sekmadienio homilija

Dekanas klebonas mons. Vytautas Grigaravičius

Žolinė – Švč. Mergelės Marijos Ėmimas į dangų

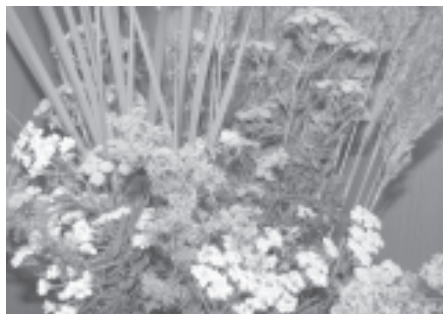
Mieli broliai ir sesės Kristuje, mūsų tauta visais laikais džiaugsmo ir skausmo akimirkomis užtarimo ir pagalbos prašė Dievo Motinos Marijos.

Šiais metais mūsų mintys ir žvilgsniai ypač nukreipti į ją. Visus metus ruošėmės Švč. M. Marijos apsišviečimo Šiluvoje 400 metų jubiliejui. Kiekvienas Eucharistijos šventimas žingsnis po žingsnio priartina mus prie šio įvykio. Kiekviena iškilmė skirta Švč. M. Marijos garbei skatina naujai išgyventi, išjausti mūsų Viešpaties Jėzaus gimimą, gyvenimą, kančią, mirtį ir prisikėlimą.

Per Dievo malonę man keletą kartų teko būti Izraelyje. Piligriminių kelių Šventąja Žeme metu vaikščiodamas Kristaus keliais, meldamasis ir beveik kasdien aukodamas šv. Mišias, išgyvenau nenusakomą artumo jausmą su mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi, iš esmės pakeitusį mano supratimą apie tai, kas iki tol atrodė „normalu“, įprasta, kasdieniška. Tas begalinis Dievo artumo pojūtis nepalieka iki šiol, nepaisant kasdienybės rūpesčių, gyvenimo rutinos. Ir šiandien gyvai prieš akis iškyla nuostabios vietos, puikus gamtovaizdžiai, senovę liudijantys griuvėsiai, išlikusios autentiškos uolos, vadinamos grotomis, kur vyko svarbiausi įvykiai, kur yra mūsų tikėjimo pradžių pradžia.

Per Žolinę Evangelijoje skaitome apie Marijos apsilankymą pas Elzbieta. Ain Karime netoli šaltinio, kur įvyko jų susitikimas, pastatyta pušni Apsilankymo bažnyčia. Bažnyčios šventoriuje, ant specialių plokščių daugeliu kalbų, tarp jų ir lietuviškai, užrašyta Marijos giesmė „Magnificat“, kurią skaičiau ypatingai išgyvendamas Marijos nuolankumą, jos išmintį ir tikėjimą Dievu.

Betliejuje labai prasmingas žemas siauras įėjimas į Jėzaus Gimimo baziliką. Jis simbolizuoja tai, kad ten, kur Dievas nusizemino tapdamas vienu iš mūsų, žmogus turi įžengti su nuolankumu, kurį išoriškai išreiškia pasilenkdamas. Kristaus gimimą primena grotą po presbiteriją. Šioje grotoje stovi altorius, o po juo sudabrinė žvaigždė su lotynišku užrašu, kuris reiškia: „Čia iš Mergelės Marijos gimė Jėzus Kristus“. Per šimtmečius nuo lempų šviesų aprūkusi grotą atrodo niūrokai, tačiau tai dar labiau leidžia išgyventi anų laikų dvasią, giliau pajusti džiugią ir šviesią Dievo

atėjimo į pasaulį akimirka. Šį jausmą sustiprina Piemenų laukas, kurį aplankydavome prietemoje (ten pastatyta puošni koplyčia).

Kiekviena vieta, susijusi su Kristaus gimimu, neatsiejama nuo visų mūsų Motinos Mergelės Marijos, nes Marija Kristaus paslapyje jau prieš pasaulio sutvėrimą. Ji yra toji, kurią Tėvas išsirinko kaip savo Sūnaus Įsikūnijimo Motiną, o drauge su Tėvu ir Sūnum ją išsirenka. Marija ypatingu ir išimtinu būdu yra susivienijusi su Kristumi ir nuo amžių mylima per Dievo mylimiausiąjį Sūnų. Dėkingumo ir pasididžiavimo Marija jausmas, kuris sustiprėjo Marijos Užmiegimo bažnyčioje ir lydėjo visą piligrimystės kelią, neišnyko iki šiol. Juk tai ji, Marija, parodė mums nuolankumo, visiškai pasitikėjimo Dievu pavyzdį. Ji nesvyruodama įtikėjo Dievo žodžiu, priėmė jį, tvirtai ištarė: „Štai aš, Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei“ (Lk 1,38). Ir ji pagimdė pasauliui Mesiją – Išganytoją Jėzų Kristų.

Pirmajame skaitinyje iš Apreiškimo šv. apaštalui Jonui skaitome apie moterį, kuri buvo „apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas“. (Apr 12,1). „Ir ji pagimdė sūnų, berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas“ (Apr 12,5). Tai ne tik simbolizuoja mergelę Mariją, bet ir rodo būsimą Bažnyčios pergalę. Per Mariją Dievas parodo, kokia garbė ir išaukštinimas numatytas visai kūriniui. Dievo Motina Marija viską laimėjo tikėjimu ir nuolankumu. Viešpačiui patinka nuolankiausieji. „Jis maloningas iš kartos į kartą tiems, kurie jo klauso. Jis parodo savo rankos galybę ir išsklaido išdidžios širdies žmones“ (Lk 1,50-51), – skamba Marijos giesmėje.

Marijos Ėmimas į dangų mums visiems teikia viltį, kad ir mes būsimė išganyti. Apie tai apaštalas Paulius laiške tesalonikičiams rašė: „Mes norime, broliai, kad Jūs žinotumėte tiesą apie užmiegančius ir nenusimintumėte, kaip tie, kurie neturi vilties. Jeigu tikime, kad Jėzus numirė ir prisikėlė, tai Dievas ir tuos, kurie užmigo, susivieniję su Jėzumi, atsives kartu su juo“ (1 Tes 4,13-14). Marija įtikėjo patirsianti Dievo pažadų išsipildymą, todėl „baigusi savo žemiškąjį gyvenimą su kūnu ir siela buvo paimta į dangaus garbę; ten ji jau dalyvauja savo Sūnaus prisikėlimo garbėje, pranokdama būsimą visų Jo kūno narių prisikėlimą“ (KBK, 974) – taip rašoma Katalikų Bažnyčios Katekizme.

Mes visi esame Dievo pašaukti būti tyri ir šventi, kokia buvo Marija. Ir kiekvienas, kuris pasitiki Dievo pažadais, kaip Marija galų gale džiaugsis danguje, paimtas su kūnu ir siela kaip mylimas Dievo vaikas. Mielieji broliai ir sesės Kristuje, nuoširdžia malda prašykime visų mūsų Motinos Marijos išmokyti mus savo gyvenimu liudyti tikėjimą Dievo žodžiu, pasitikėti Jo pažadais, nuolankiai priimti Jo dovanas, niekada nesuabejoti Viešpaties gailėstingumu, kad drauge su ja ir visais angelais bei šventaisiais galėtume amžinai garbinti ir šlovinti mūsų Viešpatį, Danguos ir Žemės kūrėją, Jo dangiškoje karalystėje. Amen.

Albina Ledaitė

Šiluvos Marijai

Skaisčiausiu žiedu pražydėjai,
Tu pušynėliuos Šiluvos!
Už ką laimė buvo skirta
Mažytei žemei Lietuvos?

Visi brangiausi žemės turtai
Dangaus malonių neatstos,
Kurias Tu mums padovanojai
Prieš šimtmečius aplankius mus.

Marija, Motina Skaisčioji,
Pasaulio siela Tu esi!
Vienybę, meilę dovanoji,
Tamsiam kely žvaigžde švinti...

Visus, kurie kely suklysta,
Šauki sugrįžt kol nevėlu.
Mylėt visus ir sekti Kristų
- Kiek daug čia laimės valandų...

Tu, mūs stiprybė ir paguoda,
Gailėstingumas Tu esi!
Tavo Vardas mums jėgų duoda -
Ateisim pas tave visi.

Dr. doc. Laima Šinkūnaitė,

Apie Šiluvos bazilikos Švč. Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslą

Šiluvos bažnyčia nuo pat pradžių buvo paskirta Švč. Mergelės Marijos Gimimui. Ką tai reiškia? Paklause savęs, kokia gi buvo Marijos gimimo esmė, patys galime ir atsakyti: pagimdyti Išganytoją, o Išganytojo tikslas – įsteigti Bažnyčią. Ar ne apie tai prabilo ir 1608 m. Šiluvoje apsireiškusi Mergelė Marija? Ji sakiusi: „...prieš tai šioje vietoje buvo garbinamas mano sūnus, o dabar čia ariama ir sėjama“. Ar ne Marija buvo pirmoji Jėzaus Kristaus monstrancija? Ar ne šv. Paulius kalbėjo apie Bažnyčią kaip apie mistinį Kristaus kūną? Anot Antano Maceinos, Marija, gimydama Jėzų fiziškai, pagimdė mistiškai ir Bažnyčią. Tad neatsitiktinai Švč. Mergelės Marijos Gimimo bazilikos didžiajame altoriuje matome Dievo Motinos atvaizdą, bylojantį apie ją kaip Bažnyčios pirmtakę.

Malonėmis garsėjantis Švč. Mergelės Marijos su Kūdikiu paveikslas į Šiluvos bažnyčią sutraukdavo ir sutraukia tūkstančius maldininkų, ypač atlaidų metu. Kaip ir dauguma garsiausių Marijos paveikslų, taip ir šis kūrinys neturi jokių dokumentinių kilmės liudijimų. Todėl jo kilmė irgi apipinta legendomis. Vieną tų legendų – esą paveikslas apie 1569 m. buvęs paslėptas skrynioje su kitais bažnyčios daiktais – galutinai paneigė jo restauravimas. Lietuvos dailės muziejaus P. Gudyno restauravimo centro specialistė Janina Bilotienė labai kruopščiai restauravo daug kartų pertapytą kūrinių. Tik dabar mes matome atidengtą pirminį, taigi autentišką meninį vaizdą. Įvairiausių tyrimų (pavyzdžiui, tapybos technologijos duomenų, pirmavaizdžio istorijos, analogų) analizė ir sintezė leidžia teigti, kad šis paveikslas 1620 – 1640 m. laikotarpiu nutapė nežinomas Lietuvos dailininkas pagal Romos pirmavaizdžio kopiją.

Jau 1646 metais Žemaičių vyskupas Jurgis Tiškevičius pirmasis pranešime (re-

liacijoje) Šv. Sostui rašo, kad Šiluvos bažnyčios Švč. Mergelės paveikslas yra garsus ir žinomas daugybe malonių ir dvasiškių dovanų. 1758 metais analogiškame pranešime kitas Žemaičių vyskupas Antanas Tiškevičius tai dar kartą patvirtina.

Paveiksle nutapyta Marija vilki ilga suknią bei apsiaustu, dengiančiu ir galvą. Ant kairės rankos Ji laiko Jėzų, aprengtą ilgu palijumi. Jėzus laimina dešine ranka, o kairėje turi Šventąjį Raštą. Labai charakteringa Marijos rankų padėtis: jos tarytum sukryžiuotos – dešinioji uždėta ant kairiosios. Taigi paveikslo vaizduosena rodo jį esant seno bizantiškojo ikonografinio tipo, vadinamo Hodegetria. Be to, šio paveikslo prototipas – Marijos Snieginės (Salus populi Romani) ikona, esanti Romoje, Santa Marija Maggiore bazilikos Šv. Paulinos koplyčioje. Popiežius Pijus V šią ikoną oficialiai leido kopijuoti (paskartoti) tik 1569 metais. Taigi gali būti,

kad šį Marijos paveikslą veikiausiai parūpino tuometinis klebonas Jonas Smolka-Kazakevičius 1625 m. pastatytai medinei bažnyčiai.

Kaip XVII amžiuje bažnyčioje buvo įrengtas Dievo Motinos paveikslas, vaizdžiai aprašyta vyskupo Kazimiero Paco 1677 m. kanoninės vizitacijos akte. Tada jis būdavo uždengiamas kitu paveikslu, kuriame pavaizduotas itin populiarus XVII a. antroje pusėje siužetas: Mariją nuo piktųjų dvasių pasiųstų strėlių savo skydais apsaugo angelai. Klebono Sviekausko rūpesčiu meistras Laurentas Hoffmannas 1674 metais padarė Dievo Motinos ir Kūdikių figūras dengiančius meniškus sidabro aptaisus (įdomu, kad meistro signatūra aptikta Marijos rankos metalinio aptaiso detalės vidinėje pusėje), o patys sidabro aptaisai pirmiausia kaip votas liudija šio paveikslo ypatingumą.

Stebuklingasis Švč. Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslas popiežiaus Pijaus VI leidimu 1786 m. rugsėjo 8 d. buvo vainikuotas auksinėmis karūnomis. Jį iškilmingai vainikavo Žemaičių vyskupas kunigaikštis Steponas Jonas Giedraitis. Iškilmėms atminti buvo išleistas Šiluvos Marijos paveikslėlis.

Švč. Dievo Motinos su Kūdikiu paveikslas yra didžiojo altoriaus svarbiausias akcentas. Paveikslo reikšmę pabrėžia puošnus drožtinis paauskuotas rėmas bei virš jo tarp girliandų įkomponuotas ovalus medalionas su Marijos monogramu. Dabar malonėmis garsėjantis paveikslas uždengiamas Marijos Apsireiškimo Šiluvoje paveikslu, veikiausiai tapytu apie 1930 metus (tiek sidabro aptaisai, tiek uždanga kitu kūriniu saugo jo šventumą).

Apibendrinkime: šio altoriaus tituliname, malonėmis garsiam paveiksle visų pirma mes regime Dievo Motiną, kuri pagimdė pasauliui žadėtąjį Išganytoją, Jėzų Kristų, įsteigusį Bažnyčią.

Dvasiniai skaitiniai „Tikėjimo žingsniai“

Adolfas Daukšienė

4. Klausyk, klausyk, klausyk... /tęsinys/

„Klausyk, mano sūnau, ir priimk mano žodžius“ (Pat 4,10). Dvasinių dalykų neįmanoma priimti be klausymo. Apreiškimo Jonui 2 ir 3 skyriuose Jėzus septynis kartus pakartoja: „Kas turi ausis, teklauso“. Kad išgirstum, reikia atidumo,

tikėjimo, paklusnumo. Priimti – reiškia paklusti. Jei nenusprendei paklusti, vadinasi, nepriėmei: „Būkite žodžio vykdytojai, o ne vien klausytojai“ (Jok 1,22).

Dievo žodžio klausymas suteikia tau galimybę kontroliuoti aplinkybes, nelei-

džiant aplinkybėms kontroliuoti tavęs. Kai šėtonas stengiasi primesti ligą, klausykis Dievo žodžio apie išgijimą ir įgysi jėgų apsisipirti. Nebus naudos, jei klausysi kitų žodžių, pvz.: „Dievas iš savo turtų gausos Kristuje Jėzuje patenkins vi-

sas mano reikmes“ (Fil 4,19).

Tikėjimas, kad gavai, ko tau reikia, ateina iš klausymo (Rom 10, 14–17) ir veiksmo pagal žodį, kuris skirtas būtent tavo problemai. Tikėjimas neateis, jei tą žodį girdėjai kažkada, lygiai kaip nebūsi sotus vakarykščiais pietumis: šiandien jie

jėgų nesuteiks. Turi šiandien vėl tą patį tekstą susirasti ir perskaityti savo lūpomis, išgirsti jį. Tikėjimo ginklas iš naujo užtaisomas kasdien.

Svarbu žodį ne tik išgirsti, bet ir priimti. Nuo priėmimo ypač priklauso būsimieji rezultatai, nes baimė atsėlina besiklau-

sant prieš žodžių. Kaip tikėjimas suteikia galią daryti gera, taip baimė gali padaryti tave bejėgį prieš blogį: „koku saiku seikėjate, tokiu jums bus atseikėta ir dar pridėta (Mk 4,24). Įsidėmėkite, ką girdite. Palaiminimas visada yra tikrojo girdėjimo rezultatas.

Parapijos gyvenimo atspindžiai
Birutė Vasylienė

Nuoširdūs sveikinimai monsinjorui

Rugpjūčio 3 d. iškilmingai prasidėjusioms Sumos šv. Mišioms vadovavo parapijos klebonas dekanas mons. Vytautas Grigaravičius, koncelebravo parapijos kunigai Julius Grigonis ir Mindaugas Pukštyš.

Įžanginį žodį tarė kun. Julius Grigonis, kuris priminė pagrindines šv. Mišių intencijas ir pasveikino monsinjorą švenčiantį 45-ąjį gimtadienį.

Homilijoje klebonas, komentuodamas Šv. Rašto skaitinius ir Evangeliją, sakė, kad Dievui rūpi ir dvasinis, ir materialus žmogaus gyvenimas: esame Dievo taip sutverti, kad rūpestis dvasiniais reikalais neišlaisvina nuo poreikio maitintis. Vis dėl to tik Dievo žodis gali išlaisvinti iš visų gyvenimo negandų, nevilties ir nusiminimo.

Po palaiminimo parapijos pastoracinės tarybos, I dekanato institucijų, katechetų, Palemono parapijos, arkivyskupijos Carito atstovai, Sumos choro nariai išsakė daug gražių, nuoširdžių padėkos žodžių už uolų rūpinimąsi ne tik sielovada, bet ir kultūriniais parapijiečių poreikiais, bažnyčios turtinimu bei gražinimu.

Nepaisant vasaros atostogų meto, gausiai susirinkę tikintieji nuoširdžiais plojimais prisijungė prie sveikintojų ir kartu su choru vieningai sugiedojo „Ilgiausių metų“.

„Mąstant apie įvairius kartkarčiais žiniasklaidoje pasirodančius kunigų juodinimo išpuolius, širdyje aidi šventi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžiai, pasa-

kyti apaštalui Petriui, kartu visų laikų kunigams: „Tu esi Petras – Uola; ant tos uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir pragaro vartai jos nenugalės“ (Mt 16,18). Iš tiesų, kol Bažnyčioje pasiaukojamai dirbs kunigai, kurių valios ir pasiryžimų nepajėgs palaužti piktos valios žmonės, Bažnyčia vis stiprės ir klestės ne tik išoriškai, bet ir dvasiškai tobulindama žmones. Tai rodo ir jaunėjančiantis mūsų mylimos Kristaus Prisikėlimo Bažnyčios veidas“.

„Mielas klebone, ir toliau skleiskite Evangelijos šviesą, kaip Luko Evangelijos sėjėjas berkite į savo žmonių sielas gėrio, tikėjimo, vilties ir tiesos žodžius. Į mūsų ištiestas rankas, į atvertas širdis dėkite Mesijo kančios pažinimo dovaną...“, „Saugokite akimirka kaip neužpustą šventą žiburį, saugokite gerumą, kaip spurdantį paukštį, saugokite širdį, kad galėtume pakelti, paguosti, sušildyti ...“, „Telaimina Jus didžiosios paslapties būtis, telaimina Jus Dievas ir siuncia Jums gausių malonės dovanų ...“ – tai tikintųjų žodžiai, išsakyti mūsų klebonui dekanui mons. Vytautui Grigaravičiui.

Kryžiaus pagarbinimas

Liepos 10 d. 17. 30 val. į Paminklinę Kristaus Prisikėlimo bažnyčią iš Ukrainos

buvo atvežtas Kryžius, kuris keliauja po Europą.

Nors vasara – atostogų metas, pasitikti Nukryžiuotojo atėjo nemažas būrys tikinčiųjų. Kryžius buvo garbingai paguldintas ant paauskstinimo prieš presbiteriją. Jį puošė ažuolų vainikas. Tikintieji tyliai, susikaupę ėjo pagarbinti mūsų Viešpatį Jėzų Kristų. Vieni meldėsi, kiti bučiavo, tretė su meile glostė.

Dar didesnę prasmę įgavo Kryžiaus viešnagė po gilių, prasmingų, jautriai pasakytų kunigo Mindaugo Pukščio homilijos žodžių. Prieš akis prabėgo Kristaus kančia, žeminanti mirtis ir pagaliau Jo pergalė, kurią įtikinamai matai žvelgdamas į esantį virš presbiterijos Prisikėlusįjį, į visus laiminantį Kristų.

Po šv. Mišių žmonės neskubėjo namo, dar kartą ėjo prie Kryžiaus, garbino ir šlovino Viešpatį.

Agnė Grigaitytė

Katalikiška vasaros stovykla: Dievo artumo pajautimas

Birželio 18–22 d. vyko „Gyvųjų akmenų“ bendruomenės vaikų stovykla, kurioje dalyvavo ir mūsų parapijos būrelis „Dievo vaikai“. Į nuošalią sodybą už Raudondvario pakviesti vaikai keletą dienų

galėjo mėgautis ne tik gaiviu oru ar stovyklautojų malonumais, bet ir pajusti tikrą krikščionišką dvasią draugų tarpe. Sakoma, kad malda stipresnė, kai meldžiamasi drauge, taigi kiekvieną stovyklos rytą ir vakarą lydėjo nuoširdžios vaikų padėkos ar prašymai Dievui. Stovyklos programą sudarė įvairūs skirtingos veiklos užsiėmimai, tačiau visų jų pagrindinė mintis – meilė Dievui ir artimui.

Taigi plačiau apie keletą pagrindinių stovyklos akcentų. Vienas iš jų – Dievo žodžio skaitymas rytais. Valandėlės metu buvo skaitomas skaitinys, psalmė ir Evangelija iš Šventojo Rašto. Po to visiškai tyloje vyko individualūs apmąstymai, po kurių grupelėse vaikai galėjo pasidalyti, ką išgyveno tylos metu, bei su vadovais pasikalbėti, kokios

mintys kilo iš skaityto Dievo žodžio.

Kad stovykla būtų ne vien tik pramoga ar linksmybė, du kartus per dieną buvo vykdoma 10 Dievo įsakymų programa. Šios katechezės metu paieiliui buvo pristatomi visi Dievo įsakymai. Po paskaitėlės vaikai atlikdavo praktines užduotis arba žaidė mokomuosius žaidimus, kad geriau įsimintų įsakymų svarbą. Labiausiai vaikų lauktas – šeštadienio rytas, kai, tik saulei patekėjus, visi drauge ėjo „Šviesos keliu“. Tai ne įprasta iškyla į gamtą, o kelionė su Jėzumi, kurios metu kiekvienoje stotelėje buvo apmąstomas trumpas įvykis iš Jėzaus gyvenimo. Na, ir žinoma, stovyklos kulminacija – tai sekmadienis Eucharistijos šventimas, kuris vyko gamtos apsuptyje kartu su vaikų tėveliais.

Nepamiršamos vaikams buvo ne tik išskirtinės programos dalys, bet ir kasdienė

Nukelta į 4 p.

Atkelta iš 3 p.

veikla. Visus žaidimus ar mokymus, poilsį ar maisto ruošą lydėjo šlovinimas ir džiaugsmingos giesmės. Rytais pabusti padėdavo mankšta, o po pietų vykdavo „Pasidaryk pats“ užsiėmimai. Vieno jų metu iš veltinukų buvo veriamas rožinis. Poilsio metu vykdavo filmų peržiūros. Vakais visi bendrai meldavosi asmeninėmis

intencijomis, o prieš pat miegą – malda koplytėlėje.

Katalikiška stovykla – tai ne tik buvimas kartu su draugais ar poilsiaavimas gamtoje, bet ir Dievo artumo pajautimas kiekviena minutę, kiekviename artimo išsakytame žodyje. Kai kasdieniame gyvenime juntamas žmonių abejingumas ar nuoskauda, vai-

kams šios kelios dienos, praleistos šiltoje atmosferoje, išimins tikrai ilgam laikui. Juk kaip džiugu jausti draugo artumą, kai esi liūdnas, rūpintis, kad kitam nieko netrūktų, kai esi greta, dėkoti Dievui už malonias smulkmenas, lydinčias kiekvieną dieną. Mažose vaikų širdelėse rusena meilė Dievui, kurią būtina vis pakurstyti įvairia krikščioniška veikla.

Siūlome perskaityti

Popiežius BENEDIKTAS XVI. Enciklika SPE SALVI apie krikščioniškąją viltį

Kaunas: Katalikų interneto tarnyba, 2008. – 64 p.

PRATARMĖ

1. „SPE SALVI facti sumus – esame išgelbėti viltimi“, – romiečiams ir mums sako Paulius (8, 24). „Atpirkimas“, išgelbėjimas, anot krikščioniškojo tikėjimo, nėra tiesiog duotas. Jis mums siūlomas ta prasme, kad mums dovanojama viltis, patikima viltis, kurios dėka galime pakelti dabartį: dabartimi, net jei ji sunki, galime gyventi bei ją priimti, jei ji veda į koki nors tikslą ir jei esame dėl to tikslo tikri, jei tas tikslas pakankamai didis, kad pateisintų kelionėje dedamas pastangas. Dabar iškart kyla klausimas: kokio gi pobūdžio yra ta viltis, leidžianti sakyti, jog ja remdamiesi ir tiesiog vien dėl to, kad ji yra, esame atpirkti? Ir apie kokią tikrumą čia kalbama?

Tikėjimas yra viltis

2. Prieš imdamiesi šių mūsų šiandienų klausimų, pirma turime įdėmiau įsiklausyti, kas apie viltį liudijama Šventajame Rašte. „Viltis“ tikrai yra pagrindinis biblinio tikėjimo žodis – toks, kad įvairiose vietose žodžius „tikėjimas“ ir „viltis“ galima sukeisti vietomis. Taip Laiške žydams „gilus tikėjimas“ (10, 22) artimai siejamas su „nepajudinamu vilties išpažinimu“ (10, 23). Taip pat Pirmajame Petro laiške, krikščionis raginant būti pasirengusius įtikinamai atsakyti kiekvienam apie savo vilties logos – prasmę ir pagrindą (plg. 3, 15), „viltis“ lygiareikšmė „tikėjimui“. Tai, kad pirmųjų krikščionių sąmonė esmingai lėmė suvokimas, jog jie gavo patikimos vilties dovaną, aiškėn taip pat iškyla tada, kai krikščioniškoji egzistencija lyginama su gyvenimu iki tikėjimo arba kitų religijų sekėjų padėtimi. Paulius efeziečiams primena, kad jie iki susitikimo su Kristumi pasaulyje buvę „be vilties ir be Dievo“ (Ef 2, 12). Jis, be abejonės, žino, jog jie turi savo dievus, išpažįsta savo religiją; tačiau jų dievai atsiskleidė esą abejotini, o iš jų priestarų mitų nesklido jokia viltis. Nors ir turėjo dievus, jie vis dėlto buvo „be Dievo“ ir todėl klaidžiojo tamsiame pasaulyje, nežinodami, kas jų laukia. *In nihil ab nihilo quam cito recidimus* (kaip greitai iš nieko nukrentame atgal į nie-

ką) – užrašyta ant vieno to meto kapo. Šiais žodžiais aiškiai išreiškiama tai, ką galvoje turėjo Paulius. Ta pačia dvasia tesalonikiečiams jis pareiškia: neturite nusiminti „kaip tie, kurie neturi vilties“ (1 Tes 4, 13). Čia irgi kaip skiriamasis krikščionių bruožas išskyla tai, kad jie turi ateitį; ne ta prasme, kad konkrečiai žinotų, kas jų laukia, bet ta, kad apskritai žino, jog jų gyvenimas ne tuščias. Tik būnant tikram ateitimi kaip pozityvia tikrove, dabartis pasirodo esanti verta gyventi. Tad dabar galime pasakyti: krikščionybė buvo ne tik „geroji naujiena“, t. y. pranešimas apie iki tol nežinotus dalykus. Šiandien kalba pasakytume, jog krikščioniškoji žinia buvusi ne vien „informacinė“, bet ir „performacinė“. Tai reiškia: Evangelija yra ne tik perteikimas to, ką galima pažinti, ji taip pat yra perteikimas, duodantis pradžių faktams ir keičiantis gyvenimą. Tamsūs laiko, ateities vartai atveriami. Turintis viltį gyvena kitaip; jam dovanotas naujas gyvenimas.

3. Bet dabar kyla klausimas: kokia šios vilties, kuri kaip viltis yra „atpirkimas“, esmė? Atsakymo šerdis pateikta ką tik cituotame tekste iš Laiško efeziečiams: efeziečiai iki susitikimo su Kristumi buvo be vilties, nes buvo „be Dievo pasaulyje“. Pažinti Dievą – tikrąjį Dievą – reiškia įgyti viltį. Mes, kurie visada gyvenome laikydami krikščioniškosios Dievo sampratos ir esame prie jos pripratę, vargiai besuvokiame turį iš tikro susitikimo su Dievu kylančią viltį. Vienos mūsų laikų šventosios pavyzdys galėtų kažkiek padėti suvokti, ką reiškia realiai pirmąkart sutikti šį Dievą. Turiu galvoje popiežiaus Jono Pauliaus II šventąją paskelbtą afrikietę Juozapiną Bachitą (Giuseppina Bakhita). Ji gimė maždaug – tikslios datos ji nežinojo – 1869 m. Darfūre, Sudane. Devynerių metų buvo pagrobta prekiautojų vergais, kruvinais sumušta ir penkis kartus parduota Sudano vergų turguose. Galiausiai tapusi

vieno generolo motinos ir žmonos verge tar-naite, kasdien būdavo plakama ligi kraujo; nuo to jai visam gyvenimui liko 144 randai. 1882 m. vienas italų prekiautojas nupirko ją italų konsului Callisto Legnani, dėl mahdistų įsiveržimo grįžusiam į Italiją. Po tokių baisių „šeimininkų“, kuriems ji iki tol priklausė, Bachita čia pagaliau pažino visiškai kitokį „šeimininką“, kurį Venecijos dialektu vadino „paron“, – būtent gyvąjį Dievą, Jėzų Kristaus Dievą. Iki tol jos pažinti šeimininkai ją niekindavo bei su ja blogai elgdavosi ar geriausiu atveju laikydavo naudinga verge. Tačiau dabar ji išgirdo, jog egzistuoja visų šeimininkų paron, visų viešpačių Viešpats, ir kad tas Viešpats yra geras, pats gerumas. Ji patyrė, kad tas Viešpats pažįsta ir ją, kad ji irgi yra jo sukurta, maža to, mylima. Ji irgi buvo mylima šio aukščiausiojo Paron, kurio atžvilgiu visi kiti šeimininkai tėra menki tarnai. Ji buvo pažįstama, mylima ir laukiama. Šis šeimininkas netgi pats buvo prisiėmęs nuplaktojo dalią ir dabar laukė jos sėdėdamas „Tėvo dešinėje“. Dabar ji turėjo „viltį“ – ne tik kuklią viltį surasti ne tokius žiaurūs šeimininkus, bet ir didelę viltį: aš esu tikrai mylima, kad ir kas man nutiktų, – esu tos Meilės laukiama. Todėl ir mano gyvenimas yra geras. Taip pažindama viltį, ji pasijuto esanti „atpirkta“, suvokė esanti ne vergė, bet laisvas Dievo vaikas. Ji suprato, ką norėjo pasakyti Paulius primindamas efeziečiams, kad jie pirmiau pasaulyje buvę be vilties ir be Dievo – be vilties dėl to, kad be Dievo. Todėl kai ją norėjo gražinti į Sudaną, ji ten vykti atsisakė; nenorėjo vėl būti atskirta nuo savojo „Paron“. 1890 m. sausio 9 d. ji buvo pakrikštyta bei sutvirtinta ir priėmė pirmąją šventąją Komuniją iš Venecijos patriarcho rankų. 1896 m. gruodžio 8 d. Veronoje davė įžadus bei įstojo į Canosos seserų kongregaciją ir nuo tada – be darbo zakristijoje bei prie vienuolyno vartų – per savo įvairias keliones po Italiją stengdavosi paakinti imtis misijos: išlaisvinimą, patirtą per susitikimą su Jėzų Kristaus Dievu, ji troško perteikti kitiems, kuo didesniam būriui. Jai gimusios ir ją „atpirkusios“ vilties ji negalėjo pasilikti sau: ta viltis turėjo pasiekti daugelį, visus.

Laikraščio redakcijai rašyti parapijos raštinės adresu: Laikraščiuvi „Prisikėlimas“, Žemaičių 31 b, Kaunas. Tel. (8-37) 229222

El. paštas: prisikelimas@kaunas.lcn.lt, internetinis adresas: www.prisikelimas.lt

Vyr. redaktorius parapijos klebonas, dekanas monsinjoras Vytautas Grigaravičius; redakcijos nariai: Gediminas Žukas, Aldona Narušienė, Birutė Vasylienė, Adolfa Daukšienė, Dalė Starkutė.

Kauno Kristaus Prisikėlimo parapijos pastoracinės tarybos laikraštis